

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

je tu další číslo. A jako vždy s širokým záběrem textů. Uveleďte se, odložte na chvíli povinnosti a dopřejte si trochu nerušeného čtení. Podmínky jsou ideální, přes týden má být pod mrakem až deštivo.

Za redakci Stanislav Dvořák

TRAGÉDIE GENDEROVÉ IDEOLOGIE

Naše doba je, jako asi každá jiná, plná problémů, které mají do velké míry dopad na celý svět. Na Ukrajině zuří válka, v Gaze, at' už vinou Izraele, či Hamasu, umírají děti, antisemitismus je ve světě na vzestupu (Koblentz-Stenzler, L., & Chavez, K., 2024) a každý desátý člověk na světě žije v absolutní chudobě (Poverty | UN Global Compact). Ve většině západního světa však místo debaty o tom, jak se tyto problémy dají, alespoň částečně, řešit, zuří debata o tom, co je to žena, jestli existuje 150, nebo 193 pohlaví a jestli mohou biologičtí muži soutěžit v ženských sportovních ligách a chodit do ženských věznic. Říci, že tento fakt je naprosto absurdní, by bylo ještě velmi eufemistickým vyjádřením skutečnosti, že jsme se na západě rozhodli se vyhnout řešení věcí důležitých a nahradili jsme je věcmi naprosto jasnými. Nejlépe se dá tato absurdita srovnat snad se situací, kde by se v roce 1940 britský parlament místo diskuse o pomoci Francii bavil o tom, jestli je W. Churchill žena a nebo „apconsugender“. Pojďme si ale genderovou ideologii (myšlenku, že gender je sociální konstrukt, absolutně osvobozený od biologické podstaty člověka) rozebrat strukturovaně a to v jejích základních aspektech.

Jako první se pojďme vydat na výlet do světa tvrdé biologické reality a potažmo absence důvodů pro rozdělení genderu a pohlaví. Biologie mezi zdravými lidmi (tzn. lidmi bez genetických vad) rozděluje dvě pohlaví - muže a ženu, rozděluje je primárně podle 23. páru chromosomů (XX jako ženu a XY jako muže, kdy chromosom Y obsahuje tzv. SRY gen), je však pravdou, že mnohem jednodušeji a častěji (byť s menší přesností) se pohlaví určuje podle genitálií. V LGBT komunitě (k otázce správnosti označení „komunita“ se dostanu) samotné pak existují dva hlavní názory - první, který biologickou realitu popírá a druhý, který jí od slova gender odděluje. Popírání těchto faktů probíhá především na úrovni tzv. intersex pohlaví, tedy pohlaví lidí, kteří nejsou ani muži ani ženy, do této kategorie jsou často zařazováni lidé, s jinou genetickou výbavou než XX/XY (např. jen X, XXY, nebo jen Y), nebo zmutovaným SRY genem. Napadání tvrzení, že *existují dvě lidská pohlaví*, existencí genetických mutací je stejně jako napadání tvrzení, že *samice savců krmí svá mláďata mlékem*, faktem, že některé ženy nejsou fyziologicky schopné krmit své děti mlékem (McKeever, Many women struggle to breastfeed. Scientists are starting to ask why., 2023) - nelze napadnout obecně přijímanou definici savce, nebo ženy, tím, že v aplikaci takové definice existují výjimky. Oddělování slova gender od biologického pohlaví je snad ještě absurdnější. Zprv je třeba říci, že v průběhu posledních 200 000 let byla tato slova ve všech civilizacích, až na několik Indiánských kmenů, které se mj. vyznačovaly až neuvěřitelnou mírou užívání psychotropních látek (A. S. Gilles, The Southwestern Indian And His Drugs. 1970), spojené - to nutně neznamená, že by se slova gender a pohlaví oddělit nemohla, jen je zpravidla ke zničení 200 000 let staré zvyklosti třeba značné opodstatnění. Pokud slovo gender opravdu není spojeno s biologií a je zamýšleno pro jakousi psychologickou konformitu různých lidí, kteří často trpí duševními poruchami, mezi nimiž je i genderová dysforie, nelze spatřit odůvodnění oddělení těchto termínů celkovou společností. Jinými slovy, cítili se někdo lépe pokud sám sebe vnímá jako hrocha (Morin, F. F., EGO HIPPO: the subject as metaphor, 2017), pak at'se klid-

ně tak vnímá, ovšem není žádný důvod zbytečně ovlivňovat ostatní lidi.

Zadruhé se nabízí otázka, zda je vůbec dobře rozeznávat jakousi LGBT komunitu jako komunitu (v tomto případě se nejedná o problém genderové ideologie jako takové, ale o problém jejích proponentů). Tento předpoklad nutně implikuje, že LGBT komunita v jejím normálním významu je homogenní skupinou a zároveň upřednostňuje skupinovou identitu před identitou osobní. K prvnímu z řečeného - LGBT komunita vskutku není skupinou, která by byla ani zdaleka jednotná ve svých názorech, jako v každé skupině definované biologickou, či psychologickou realitou je zde velké spektrum názorů a i proto nemá smysl označovat všechny lesby, geje, bisexuály, transgender lidi a ostatní „queers“ jako jednu skupinu a vyvozovat z toho jakékoli závěry. Problém skupinové identity je k této tematice také více než relevantní, předpoklad sousloví „LGBT komunita“ totiž inherentně stanovuje skupinovou identitu jednotlivce jako primární a upozadluje jeho osobní identitu jako sekundární. V médiích používaná fráze (používaná speciálně advokáty genderové ideologie) „LGBT komunita chce/si myslí/navrhuje/cítí atd.“ přivozuje někomu názor, či charakteristiku jen na základě jeho sexuální orientace, nebo genderu (v pojetí genderové ideologie). Tato skupinová identita má nutně za následek otevření dveří k různým krajně pravickým narativům, které jsou často homofobní, či transfobní, tyto radikální totiž jednoduše vezmou skupinovou identitu vytvořenou LGBT aktivisty samotnými a připisují jejím členům charakteristiky negativní.

Praktické implikace genderové ideologie však zdaleka přesahují nějaký teoretický rozkol mezi biologií a názory. V roce 2016 a 2019 Adam Graham ve Skotsku znásilnil dvě ženy a právě po druhém činu bylo proti Grahamovi vzneseno obvinění ze znásilnění. A. Graham se z čirého nebe v roce 2020 rozhodl, že chce být ženou a tak prošel ve Skotsku legální tranzicí a nechal si změnit jméno na Annie Bryson. V roce 2023 byla tak Annie Bryson shledána vinnou ze znásilnění a odsouzena k trestu odnětí svobody a tak byla odsouze-

STUDENT

na a v souladu se skotským právem poslána do ženské věznice (po velkých protestech z ní byla přesunuta do mužské). Tento absurdní případ není v tématu odsouzených translidí ani zdaleka jedinečným. Téma genderové ideologie se dotýká mj. i sportu - v roce 2022 např. vyhrál (a) Lia Thomas, biologický muž, turnaj v plavání žen na 500-yardů. Vzhledem k tomu, že muži mají např. o cca 25% větší krk (Jannik Lindner, Statistics About The Average Neck Size, 2024) a tak se jim lépe dýchá, jsou muži v mnohem lepší pozici pro plavání a i proto ženské sporty existují. Toto jsou jen dva z mnoha a mnoha příkladů velmi negativních praktických následků genderové ideologie.

V závěru se tak přirozeně nabízí otázka: Proč genderová ideologie vůbec existuje a proč jí tolik lidí věří? Odpověď na tuto otázku není zcela jednoduchá, avšak zku-

sím zodpovědět obě části této otázky. Dle mého názoru má vznik genderové ideologie poměrně jednoduchý důvod, 50% populace má IQ menší než 100 a mezi přirozené implikace nízkého IQ patří i omezená schopnost porozumění. Zde není smyslem říci, že nerozumět něčemu dělá z člověka automaticky špatného, nebo bezcenného, avšak pokouším se říci, že toto nechápání z velké části vede (resp. vedlo) ke vzniku genderové ideologie. Je přirozenou lidskou vlastností snažit se rozumět věcem a když nerozumíte ekonomii, právu, matematice, vědám, hudbě, umění, filosofii, historii atd., tak jediná cesta jak něčemu rozumět je vymyslet něco nového, čemu z titulu svého autorství rozumět budete. Dle mého tak ne zrovna inteligentní lidé vymysleli genderovou ideologii se složitým systémem více než 100 genderů (BBC, Understanding Sexual and Gender Identities,) proto, aby měli čemu rozumět a mohli studo-

vat obory jakými jsou např. genderové studie. V druhé otázce, tedy proč lidé genderové ideologii věří, se pokusím být méně kritický. Řekl bych, že zde hraje velkou roli jednoduchý altruismus - lidé jsou od sociálních sítí po média bombardováni narativem genderové ideologie a především pak narativem, že tato ideologie drasticky zlepšuje životy mnoha lidí. Protože má mnoho lidí tendenci pomáhat lidem a berou sociální sítě a média jako zdroj univerzální pravdy, budou genderovou ideologii podporovat ze své psychologické podstaty. Pokud bych měl toto zamyšlení krátce uzavřít, učinil bych tak následovně: Nevěřte tomu, že jste definováni tím, do jaké „skupiny“ patříte nebo jaká komunita vás bere za své a tomu, že má smysl se urazit kvůli nahým biologickým faktům.

LUKÁŠ MICHALÍK

VINA

Pomalou zvedla hlavu a otevřela oči. Nevěděla, jestli omdlela nebo jen usnula. Mezi jedním a druhým zmizel rozdíl. Hlad a vyčerpání se o to už dávno postaraly. Obojí jí připadalo, jako by se potápěla do bahnitých hlubin, odkud se už neměla nikdy vrátit. Chvilí tiše ležela a naslouchala. Byla v tom vypěstovaná zkušenost. Člověk nikdy nevěděl, z které strany hrozí nebezpečí, a dokud zůstávala nehybná, měla stále naději, že bude přehlédnuta nebo považována za mrtvou – prostý přírodní zákon, který zná snad každé zvíře. Neslyšela však nic podezřelého. Po dlouhé době nikoho nepronásledovali, nikde žádná světla, křik, nářek. Měla hlad, žízeň a byla jí zima, věděla, že do rána to nebude lepší. V kóji bylo aspoň teplo. Dozorci nedovolil v noclehárně topit. Prý se k sobě můžou tisknout, řekl. Bohužel jí někdo nezůstal. Obě její nocležnice to měly za sebou. Jednu zabili při nástupu, a ta druhá včera vešla do drátů s vysokým napětím. Bylo to pro ni osvobození. Poslední, co z Jany viděla byly vytřesené oči plné strachu. Potřásala hlavou, musela se totiž zatvrdit ke všemu, co ji oslabovalo. Myslela na otce, na slib, který mu dala. Slíbila, že přežije, a to za každou cenu, že to nevzdá a že bude bojovat. Otpělost přijala jako neviditelný štít. Vydrž, opakovala si. Vydrž – všechno. Přála si, aby se znechucení proměnilo v sílu, avšak netrvalo dlouho, než začala pochybovat, nevěděla, zda má v sobě dost vůle a vytrvalosti

Znovu ji roztřásla zima, ještě víc se přikrčila pod slabou dekou. Měla by spát, zbývalo jí jen pár hodin, než pro ni znovu přijdou. Ale nedokázala znovu usnout. Čím víc se o to snažila, tím bdělejší byla, tím více se stupňovaly nechtěné myšlenky, které na ni útočily jako bodavý hmyz. Vzpomínala na den, kdy ji vyhledala matka, na slova, jež jí zasvěcovala do provozu. Ta, která vždy říkala: „Ber život, jak jde, jinak tě převálcuje. Muž je jako dítě, očekává, že dostane, co chce. Všecko je normální. Ničemu se nediv. Co není výslovně povoleno, je zakázáno. Muž má vždycky pravdu. Vyžaduje se bezpodmínečná poslušnost. Vyhovět ve všem. Snad křivda – na tu kašlí. Všem se křivdí. Jedině tak to strávíš, jinak se zalkneš.“

Strávila toho asi víc než ostatní. V duchu se ptala, má-li vůbec právo žít, když všichni, které znala, už nejsou. Nedávno jí jedna vězenkyně řekla: „Když nemáš odvalu skočit, někdo tě musí strčit.“ Má tedy skočit? Či je snad stejně špatná jako oni, protože dělá, to co musí?

Než vstoupila do nevěstince, zvážila svoje možnosti. Moc jich nebylo, vlastně jen dvě. Bud' smrt nebo život. Zvolila život. Odevzdaná všemu, co se bude dít. Dívku, kterou měla nahradit, neznala a ani nepátrala potom, co s ní udělali. V táboře mizeli lidé denně, a každý kdo tu žil, žil na úkor někoho jiného. Ale neodhadla hloubku ponížení ani bolesti, které byla vystavena. Pokaždé, když tam byla, měla nezvratný dojem, že by pro ni bylo lepší nebýt. Věděla, že si nemůže, nesmí stěžovat. Tím by si podepsala rozsudek.

Pokaždé to bylo stejné. Nenáviděný pokoj, který jí matka přidělila a kam každé ráno docházela. Vykoupat, upravit, navonět a čekat. Čekat dokud za ní nepřijde jeden z nich. Stráví s ním tolik času, kolik on bude chtít, kolik si zaplatí. A pořád dokola, den po dni. Dokud nepadne. A tak se naučila zavírat oči, aby nic neviděla. Poddávala se letargii, v které se ztrácela sama sobě. Měla pocit, jako by klesala do temna. Dosahovala stavu otopělosti. Nakonec dokázala v sobě objevit kousek místa, do kterého se hroužila, když na ni řvali, poroučeli jí a brali si všechno, co jim mohlo mladé tělo nabídnout. Nevycházela ani, když již odešli a měla přestávku, aby se mohla umýt, než přijde další.

Byla si vědoma, že by měla přestat. Vše, co měla, již přišlo vniveč, tak proč očekávat další úder a zlo? Nebo je snad smyslem života neustále bojovat a čelit porážkám...

OLIVER ERBEN

Krása

Radši bych zemřela
Než se smířila s ošklivostí
Má slova by měla větší váhu
Kdyby vycházela z pěkných rtů
Má láska by byla požehnaní
Ne důvod k posměchu

Chtít lásku mi připadá jako zločin
Můj vlastní odraz v zrcadle
Je ten nejkřutější trest
Žádná z mých myšlenek
Nedokáže vynahradit mé nedokonalosti

Krása je utrpení
V té nejčistší podobě
Je stejně nedosažitelná
Vzdálená a krutá
Jako sám bůh

ANDREA KOČOVÁ

Zápal plic

Zapaluju cígo a ten smoke vdechuju do plic,
Proklínám se za to, že ďábel je můj komplic,
Komplikace se objevujou a já je házím stranou,
Zapaluju cígo a procházím noční Prahou.

Zapaluju cígo a myslím na tu pravou,
A chci se zbavit tíhy, co táhne se za mnou,
A zapaluju cígo, at'ze mě ty starosti spadnou,
A zapaluju svíčku pro moji naději marnou

A chci opustit ty chyby, co se se mnou táhnou,
A chci zas dostat hlas a mluvit se svojí mámou,
Až je opustí, jsou všechno po čem lidi prahnou,
A pak si najdeš holku a stejně ti všechny zahrnou.

A nikdy jsem neviděl její tvář tak chladnou,
A bál jsem se doby, kdy se ty váhy nahnou,
A myslel jsem, že takovou nenajdu už žádnou,
A lidi neví, když říkaj, že se to dá zvládnout.

A už mi nestačí jenom tak rukou mávnout,
Chci hledat a najít tu svoji cestu správnou,
A i když lehce, tak našlapuješ cestou zrádnou,
A když ti podaj ruku, tak čekej, že té stáhnou.

Dolů a tam to bude jedno žhavý peklo,
Nepočítám už, kolik krve ze mě teklo,
A šel jsem vždycky dál, i když už to nešlo,
A přeji si at' už navštívím elektrický křeslo

JAN KOPŘIVA

Jen básník

Jsi dcera
Měsíce a slunce
Jsi květiny na jaře
A západy slunce v pozdním létě
Když lidé mluví o kráse
Představují si tebe

Jsi bytost
Která si zaslouží lásku
Mé srdce však ztěžkne
Pokaždé když tě vidím
Se usmát

Chci být jako ty
Ty jsi umění
Jsi krásná
Probouzíš v lidech pocity
Nemusíš křičet
Abys byla vyslyšena

Jsem jen pouhý básník
Existuji pouze ve svých slovech
Příliš se bojím žít svou poezii
Mohu tě jen pozorovat
A přemýšlet jestli
Opravdu voníš
Jako jahody
A déšť!

ANDREA KOČOVÁ

STUDENT

Pozvánka

Na autorské čtení časopisu STUDENT

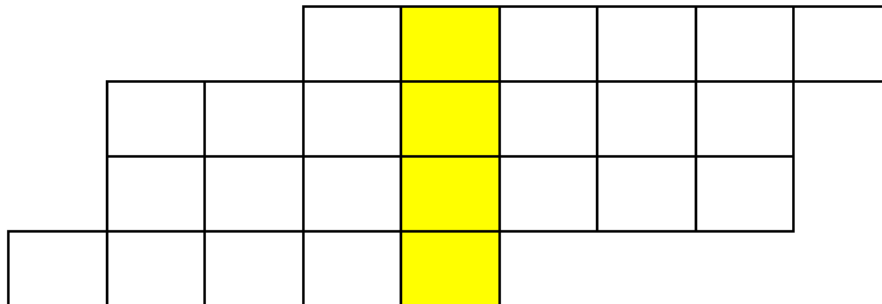
Kdy? 18.4. 16:00

Kde? V knihovně

Přijďte se užít relaxační a inspirativní atmosféru!

TAJENKA

V pondělí 22.dubna slavíme Den

1. prvek, který slouží ke zkrášlení (dekorace)
2. fotbalový tým z Londýna přezdíván „kanonýři“
3. ...do stanice touha
4. ...Monte Christo

ONDŘEJ GALYÁŠ

**CHCEŠ PŘÍSPÍVAT DO STUDENTA?
POŠLI NÁM EMAIL.**